

1

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Bože, dej mi pokojné srdce, abych přijímal to, co změnit nemohu,
odvahu k tomu, abych změnil to, co změnit mohu,
a moudrost, abych tyto věci mohl rozeznat.“*

Reinhold Niebuhr

Úvodní slovo

Začátek nového školního roku bývá příležitostí k plánům a předsevzetím. V našem životě ale lze jen málo skutečně naplánovat. Spíše je třeba se pokoušet o důvěru v Boží prozřetelnost a všímavost pro malé i větší impulzy k dobrému, kterými nás Pán jemně „postrkuje“ v našem každodenním životě. Velká díla vznikají častěji ze spontánních malých začátků než z velikášských deklarací.

Ani v našem farním společenství se tedy neschyluje ke dnům, které by „otřásly světem“. Chceme jít vytrvale a pokojně (protože dobře víme, že nejsme sami) cestou, kterou nás Bůh povede.

Snad si můžeme přát i slíbit ochotu být jedni druhým oporou a povzbuzením!

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **Během celého školního roku zveme děti i jejich rodiče na dětské mše svaté,** které v našem kostele bývají pravidelně ve středu v 17.30 hodin. Již od 16.30 probíhají v sakristii zkoušky dětské scholy a v 17.00 hodin je připraven program pro nejmenší děti. Zveme tedy všechny zpívající děti, aby se přidaly k naší schole, maminky či babičky pak prosíme, aby přivedly své ratolesti na pohádky, malování a další program jim určený. Určitě se také lze navzájem domluvit, že se dospělí budou střídat v doprovázení dětí známých či sousedů.

• Pánové, kteří měli to štěstí být na vojně, vědí, co znamená rčení „jste sehraní jak po prvním týdnu přijímače“. Pro dámy vysvětlím, že i na nejjednodušší povel lze spatřit nečekané množství chaotických pohybů. Tak nějak to poslední dobou vypadá u nás v kostele při závěrečném požehnání, když kněz osloví shromáždění slovy „Pán s vámi.“ Abychom tedy trošku přiblížili naši místní praxi liturgickému standardu, **prosíme, aby k závěrečnému požehnání všichni v kostele vstali.** První dny se vám kněží budou snažit občas i „napovědět“.

• Blíží se doba vydání obrazové **publikace o našem kostele,** která již byla anoncována v minulém školním roce. Dovolím si tedy ještě jednou připomenout prosbu

o sponzorské dary, event. zprostředkování kontaktů na možné sponzory. Stále nám chybí asi 30 000 Kč.

• **Zkoušky chrámového sboru Jolly Singers** jsou vždy v úterý od 19 hod. v sakristii. Rádi přivítáme nové zpěváky.

• V oddělení služeb brněnského biskupství je k dostání **publikace o historii a zajímavých lidech naší diecéze v posledních desetiletích.** Také naše farnost v ní několikrát při různých souvislostech figuruje. Kniha je sestavena z příspěvků několika set „dopisovatelů“ a je doplněna množstvím fotografií. Lze ji použít jako krásný dárek blízkým lidem. Její cena je cca 550 Kč.

• Od října bude opět v provozu **farní knihovna,** otevřeno má každou 1. neděli v měsíci od 10.15 do 10.45 hod. Knihovna se nachází v přízemí fary na Lidické 6.

• **Výzva pro všechny nové úkliduchtivé pracanty:**

Já, kostelník, zakládám tímto novou úklidovou četou, která se bude scházet pravidelně každých 14 dní v pondělí po večerní mši svaté v sakristii, aby společnými silami udržovala náš kostel v provozuschopném stavu. První setkání bude **v pondělí 16. 10. 06 v 18.03 hod.**

Komu nevyhovuje úklid v pondělí po večerní mši, může se přidat ke druhé úklidové četě, která se schází pravidelně každých 14 dní v pondělí **po ranní mši svaté v 7.35 hod.** Nejbližší setkání této čety je **v pondělí 25. 9.**

Rozvrh náboženství

rok školní rok 2006/2007

ZŠ Kotlářská	Hana Švábová 1. stupeň od 18.9. Po 16 – 17h
ZŠ Botanická	Josef Rybecký 1. stupeň od 20.9. St 13.00 – 13.45h
fara – Lidická 6	Michal Černý 2. stupeň od 6.10. Pá 14.45 – 15.30h

Další hodiny budou upřesněny na začátku října.

Rozhovor

s P. Hovězem

... dokončení z předchozího čísla

Prozradíte nám krátce, jak se odvíjel běh vašeho života? Na které okamžiky nejraději vzpomínáte?

Toužil jsem patřit do nějakého společenství, ale nebylo mi to dopřáno. Po mši sv. (ve všední den večer) se před kostel vyhrnulo množství i mladých lidí, ve skupinkách se spolu bavili, já jsem tam někde nějakou dobu postával a doufal, že

mě někdo osloví a řekne: „Hele, kemo, dyť já tě znám z kostela, určitě nebudeš nějaký křivák, tak poť mezi nás a nečuť tak blbě...“ To se za celé čtyři roky nestalo a zdálo se mi, že to není zrovna moc křesťanské. V té době jsem také postupně stále více slyšel vnitřní hlas, abych se stal knězem. Tak jsem si umínil, že stanu-li se jím, budu se snažit vést své farníky k tomu, aby měli zájem jeden o druhého, byli otevření a přátelští a uvědomili si nutnost vytvářet společenství a rodinu Božích dětí.

S tím hlasem v sobě jsem se po nějaké době svěřil kaplanovi a ten mi poradil, abych si po maturitě nejprve odbyl vojenskou službu a teprve pak se přihlásil do semináře. Dvouletá vojna pro mne byla mimořádnou zkušeností s Boží prozřetelností, kdy jsem mnohdy přímo hmatatelně cítil Boží pomoc a ochranu. Například jsem se dostal na vojnu do Litoměřic, kde byl jediný český seminář. Odcházel jsem do něho z tajného vojska, odposlechu, jako podporučík a velitel čety. Byla z toho aféra málem v celé Varšavské smlouvě. Ne že bych tak vojnu „žral“, ale Pán Bůh chtěl asi pokořit zpupnost socialistické armády, proto mě poslal studovat školu pro důstojníky v záloze. To by bylo ale dlouhé povídání, o tom snad až někdy příště. Kaplan od sv. Tomáše mi napsal doporučení do semináře, jenže mezitím na Lesné začala bydlet má čerstvě provdaná sestra, takže jsem se opět vrátil do Tuřan, kde jsem měl i svoji primici.

Viděl byste rád nějaký druh spolupráce mezi farnostmi na Lesné a farností sv. Tomáše?

To víte že ano, jsme přece jedna Církev a chceme budovat Boží království v lidech, ke kterým jsme posláni. Naše farnost sice formálně vznikla vyčleněním území z farností Královo Pole a Husovice, částečně i Obřany, ale bylo a je mnoho našich farníků, kteří se cítí doma i v jiných brněnských kostelích, u sv. Tomáše, Jakuba, minoritů apod. Tyto kostely nyní možná trochu pocítují odliv návštěvníků, což je mi líto, ale nedá se nic dělat, je to zákonitý proces, stejně tak, jako když děti dospějí, opouštějí své rodiče a zakládají si vlastní rodinu. Do jisté míry jsme vlastně jakousi „dcerou“ uvedených farností. Tak jako rodiče se snaží svou dceru vybavit do života a hlavně ze začátku jí hodně pomáhají, představoval bych si to podobně. Duchovní centrum na Lesné je zatím jen sotva dostačující provizorium, následovat by měla stavba kostela a fary, a ještě je zatíženo dluhem kolem 5 milionů Kč. Teprve, až se tento dluh splatí, je možno uvažovat dále. Tvoříme dílo na mnoho desítek let dopředu, které přesahuje síly jedné místní generace. Domnívám se, že taková akce by neměla ležet jen na bedrech určitého relativně malého počtu věřících, ale měla by to být záležitost celého Brna nebo dokonce i celé diecéze. V naší diecézi chodí do kostela neděli co neděli kolem 100 000 věřících. Kdyby nám každý z nich

věnoval třeba jen 50,- Kč, dluh bychom hned zaplatili a mohli bychom se rozvíjet dále. Jistě, každá farnost se potýká s nedostatkem finančních prostředků. Ale domnívám se, že například některé opravy, pokud nejsou přímo havarijní, je možno o rok, dva, tři odložit a nic se nestane. Někdy se pak také stane, že se najdou prostředky i z veřejných zdrojů, které rok předtím nebyly k dispozici. I zde platí: „Dej a bude ti dáno.“

Ohledně spolupráce našich farností obávám se, že my můžeme nabídnout mnohem méně, než tradiční etablované farnosti. Ale jsme ochotni to málo dát k dispozici (třeba pořádání různých akcí, soutěží, kvízů, táborů pro děti apod.).

Sami hledáme zpěváky, hudebníky a herce pro benefiční koncerty a představení, zajímavé přednášky apod. pro naše veřejné působení.

Co byste přál oběma farnostem do budoucna?

Plnost života z víry pro všechny od nejmenších až po nejstarší, uvědomělé farníky, kteří objeví svá obdarování a charisma a převezmou svůj díl odpovědnosti za rozvoj farnosti, citlivost k vedení Duchem svatým, dobré kněze.

Máte nějakou vazbu k patronům duchovního centra na Lesné, P. Martinu Středovi nebo sestře Restitutě?

Samozřejmě jsem je znal už dříve, ale více jsem se o ně začal zajímat, až jsem

byl ustanoven zde. Zvláště sestra Restituta je mi sympatická svým odporem proti totalitnímu režimu a tím, že se narodila kousek od nás (nynější Dukelská ulice č. 27 v Husovicích). Vidím určité znamení v tom, že byla pokřtěna přesně 60 let před mým narozením (13. 5. 1894). Nedávno jsem při výročí její popravky byl ve Vídni u sester v nemocnici, kde žila a působila. Je tam jakési muzeum, pamětní síň, která její život a oběť velmi názorně dokumentuje. Hlavně jí svěřuji své starosti a přání ohledně našeho centra.

Co Vás v poslední době nejvíce potěšilo?

Téměř denně se setkávám s něčím, co mě potěší. O nedělích máme krásné májové u kapličky sv. Antonína pod Lesnou. Občas někdo přijde a přinese finanční příspěvek na naši stavbu. Moje spolupracovnice, pastorační asistentka s. Margita to krásně umí s dětmi a připravila s nimi hezké odpoledne na Svátek matek. V poslední době mě velmi potěšila skupina našich mladých (moc mladých k nám zatím nechodí), kteří pod vedením našeho trvalého jáhna J. Maxy nastudovali a předvedli hru o P. Janu Bulovi, knězi, který byl v roce 1952 popraven zlovolnou komunistickou justicí v souvislosti s tzv. babickými událostmi. Možná víte, že se sbírají materiály pro jeho blahořečení. Potěšilo mě, že farnost Rokytnice, místo jeho posledního působení, projevila zájem, aby i tam tuto hru předvedli.

Krátce po svém nástupu do farnosti na Lesné jste nabídl osamělým farníkům, aby strávili Štědrý večer v duchovním centru spolu s Vámi, přestože by to pro Vás znamenalo nebyt v té chvíli s Vaší rodinou. Nakonec se nikdo neosmělil, přestože by se jistě na Lesné osamělí lidé našli, ale spousta lidí si Vás za tuto nabídku velice váží. Zopakujete ji letos znovu, když lidé už měli větší možnost Vás poznat? Bude platit jen pro ty, kdo chodí na Lesnou nebo byste uvítal i nějaké „tomáškovce“ z Lesné?

Nabídku samozřejmě zopakuji. Víte, já nerozlišuji „kmenové“ farníky a „tomáškovce“, „jakubovce“ a „minoritáky“ z Lesné. Ani nevím přesně, kteří to jsou. Naše nabídky jsou určeny všem, kteří přijdou, kteří o ně mají zájem. Byl bych samozřejmě rád, kdyby k nám chodili častěji a postupně našli svůj domov zde, jejich děti zde třeba chodí do školy a náboženství a mohou zde najít své kamarády, oni sami budou jednou staří a ještě ocení, že mohou jít do kostela jen pár set metrů... Byl bych samozřejmě rád, kdyby svou budoucnost budovali s námi už teď. Ale na druhé straně nemůžeme nikoho nutit a chápu, že mnohaleté vazby není možno uvolnit hned. Tím více si vážím těch, kteří u nás už svůj domov našli.

Víte, že na Lesné bydlí i „tomáškovský“ kněz P. Josef Šik?

Známe se už dlouho, v poslední době jsme dokonce jednali o tom, že by mě zde zastupoval v mé nepřítomnosti, ale musel odjet do lázní.

Máte rád Brno?

Aby ne. Je to město spojené s mým dětstvím a mládím, s oním úžasně dobrodružným poznáváním života, Boha, Boží lásky a povoláním Kdybych musel žít v Praze a jezdit s pražskou poznávací značkou, dal bych si na auto samolepku „Já su z Brna!“

Chcete něco vzkázat „tomáškovským“ farníkům, předat jim nějakou zkušenost s vírou a podobně?

Už před šestadvaceti lety jsem si na primiční obrázek nechal natisknout slova: „Bůh je láska“ (1 Jan 4,16). „K stále radostnějšímu chápání této skutečnosti Vám žehná P. H.“ Přečtěte si celý verš! Je to moje vyznání, má zkušenost víry po celý můj dosavadní život. Přeji každému, aby i on učinil podobný objev.

Děkuji Vám za rozhovor a přeji vše dobré.

Za redakci se ptala Jarka Cýrusová

Chvála „tiché“ mše svaté

Název tichá mše svatá se užíval v předkoncilní liturgii k označení takové mše, při které kněz nezpíval. Tichou mši svatou často sloužil kněz i bez účasti lidu, např. u bočního oltáře. Já tak říkám mši, při které nezní varhany ani lidový zpěv. Občas je taková tichá mše sloužena ve všední den i v našem kostele, když se z různých důvodů nedostaví varhaník.

Patřím ke generaci, která byla ještě vychována k slavení předkoncilní liturgie: mše svatá byla sloužena latinsky a latinsky se většinou četla i epištola a evangelium. Věřícím se doporučovalo, aby sledovali ve svém misálku, co se pro ně čte a co se kněz modlí při jednotlivých částech mše svaté. I když byla dříve náboženská vzdělanost mnohem vyšší, je pravdou, že mnoho z nabízeného bohatství liturgie zůstávalo pro většinu věřících skryto. Po II. vatikánském koncilu byla provedena liturgická reforma, kterou se věřícím široce otevřely pokladnice nádherné bohoslužby. S velkou radostí a vděčností jsme poslouchali nejen české texty obou čtení a evangelia, ale také české mešní texty, které nás uvedly do větší hloubky tajemství Kristovy oběti Bohu Otci. Myslím, že teprve tehdy jsem začal doopravdy prožívat skutečnost, že věřící jsou spolu s Kristem obětníky a obětí. V Konstituci o posvátné liturgii se o tom říká: „V tomto velkém díle, jež dokonale oslavuje Boha a posvěcuje člověka, Kristus

vždycky k sobě přidružuje svou milovanou nevěstu církev“ (SC 7).

Na počátku zavádění liturgické reformy jsme s knězem recitovali pravidelně např. modlitbu nad dary nebo se kněz i nahlas modlil: „S duší pokornou a srdcem zkroušeným . . .“ na zakončení přinášení darů. V současné době však tuto modlitbu zaslechneme zřídka, neboť je překryta zpěvem či hudbou. S liturgickou reformou byly totiž upraveny také mešní písně, aby nás prováděly jednotlivými částmi mše svaté. Když se kněz modlí nad dary: Požehnaný jsi Bože celého světa – a my zpíváme třeba: „Přijmi dary sluhy svého, jež tvá země zrodila a jež moudrost Syna tvého za oběť si zvolila; učiň, ať ta oběť čistá slovem tvým se promění v tělo a krev Jezu Krista a nám všem je k spasení“ tak se vlastně modlíme jinými slovy totéž. Horší je to však tehdy, když se zpívá nějaká ne-mešní sloka či dokonce ne-mešní píseň. To jsem pak v rozpacích, zda se přidat ke slovům písně nebo k tiché modlitbě kněze. V postní době se například zpívá často píseň č. 306 a na obětní průvod a modlitbu nad dary vychází zpravidla 3. sloka: „Když lotr vpravo visící . . .“, což se zrovna moc nekryje s díkuvzdáním za dary. Podobně je tomu i s koledou či mariánskou písní nebo nějakou zbožnou rytmikou. Vůbec nepochybuji o jejich duchovní hloubce, ale když se na oltáři připravuje Ježíšova oběť, neměli bychom si u toho zpívat o něčem jiném. Ne-mešních písní se zpívá poměrně dost, zejména v adventu a postní době, ale pravdou je, že vhodných mešních písní je

v kancionálu poměrně málo. A tak chválím tichou mši svatou, kdy slova písně neruší posvátno liturgického textu a mohu se v tichu přidat k modlitbě kněze. Protože i mně je třeba pokory srdce a zkroušenosti, neboť i já se mám stát obětí, která by se měla Bohu zalíbit . . . Moc bych se přimlouval, aby i při zpívané mši svaté byl čas pro hlasitou modlitbu kněze nad dary. „Ztráta času“ by se počítala ve vteřinách. Vždyť kněz stejně musí čekat až dozní píseň, aby nás oslovil: Modlete se, bratří . . . A ten duchovní užitek by stál zato. Nebude-li víc „tichých“ mší svatých nebo nevytvoří-li se prostor pro modlitbu nad dary, řada věřících nebude vědět, co se to kněz u oltáře modlí. Nedopusťme, aby naše účast na tak velkém tajemství zpovrchněla.

A. Svoboda

Slovo nemocným

Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj každodenní kříž a následuje mne.

Mt 16, 24

V životě každého člověka je bolest a utrpení. Každý dostal rozum a možnosti, jak se bolesti bránit, a má je proto využívat. Není to projev slabosti nebo zbabělosti, ale snaha zachovat si život v plnosti. Jsou však bolesti, které není možné odstranit, i když se člověk opravdu snaží a využívá všeho,

co využívat může. Na takové bolesti se pak může dívat jako na kříž, který nese a který je skutečně těžký. I v té chvíli má mít jistotu, že Bůh ví, co člověk prožívá, zná jeho bolesti, úzkosti a pocit beznaděje. Bůh je v té chvíli blízko, ale ne jako pouhý divák, ale jako Otec, který člověka neopustí ani v nejtěžší chvíli. Toto vědomí dává člověku potřebnou sílu, aby úspěšně prožil i tu nejtěžší situaci.

Nám se z našeho pohledu může někdy zdát to, co prožíváme, jako tragédie, ale my nevidíme do budoucnosti ani nechápeme změny, které probíhají v naší duši, a neuvědomujeme si, jak nás to, co prožíváme, mění a přetváří.

I když jsme v některé době spokojení a máme dojem, že jsme po všech stránkách zabezpečeni, nemusí to být trvalé. Nás nechrání ani naše vzdělání, společenské postavení a hmotné zajištění. To jsou hodnoty, které jsou v lidském životě důležité, ale jsou nestálé a nemůžeme na ně plně spoléhat. Když nemáme možnost utrpení ze svého života odstranit, musíme se rozhodnout ho přijmout jako kříž a snažit se pochopit, jaký je jeho smysl a jak prospěje nám i dalším lidem. Nemůžeme žádné utrpení podceňovat, ale nesmíme ho ani přeceňovat. Musíme se učit zaujímat správný postoj ke každému utrpení, a to i k tomu nejmenšímu. Tím se na maličkostech naučíme snášet dobře i to, co se jednou může zdát být těžké. Když se naučíme snášet dobře malá utrpení, budeme naplněni v duši klidem, vyrovnaností a pokojem. Nepropadneme panice a stresu

ani ve vážných situacích. Často je nad lidské schopnosti pochopit smysl toho, co prožíváme a co je pro nás těžké.

Ze zkušenosti víme, že utrpení jsou vystaveni všichni lidé bez rozdílu – věřící i nevěřící. Jejich vztah k utrpení je ovlivněn jejich postojem k němu. Různé postoje naznačují tři kříže na Kalvarii – jeden člověk se v důsledku bolesti zatvrdil a ztratil všechno, druhý pochopil svoji vinu, litoval svého špatného jednání a byl zachráněn. Na třetím kříži svou smrtí Vykupitel zachránil celé lidstvo.

Dva muži, kteří byli s Ježíšem ukřižováni, trpěli stejně, a přesto jednomu přineslo jeho utrpení věčnou spásu a pro druhého bylo zbytečné.

Proto i my máme často prosit o poznání smyslu toho, co prožíváme, a také o sílu, abychom prožívali všechno správně. S Boží pomocí a s využitím našich schopností se nám podaří prožívat všechno v životě tak, aby to prospívalo nám i druhým lidem.

J. Šik

Bratrská pomoc

Již několik roků v létě i v zimě, dokonce i v nejtěžších mrazech bydlí a spává na Žlutém kopci za nemocnicí na náspu nijak nechráněném padesátiletý Ing. T. Přišel o byt při výměně majitelů domu v Brně a později také o zahradní chatku, za kterou nedostal náhradu. Pobírá podporu, se

kteřou umí vyjít, a jeho celkový majetek jsou cca čtyři balíky osobních potřeb o váze asi po 20kg. Nekouří, nepije. Jeho lidská úroveň je velmi solidní.

Hledáme pro něj suterénní byt, případně místnost, kde by mohl alespoň v zimních měsících bydlet.

Případné možnosti sdělte SPOCHABu (Sdružení pro ochranu chudých a bezdomovců) každou první středu v měsíci v 19.00 hod na Lidické 6, případně poštou na farní úřad Lidická 6 – SPOCHAB.

P.S. Pokud by někdo měl zájem spolupracovat, přihlaste se na téže adrese první středu v měsíci v 19.00 hod.

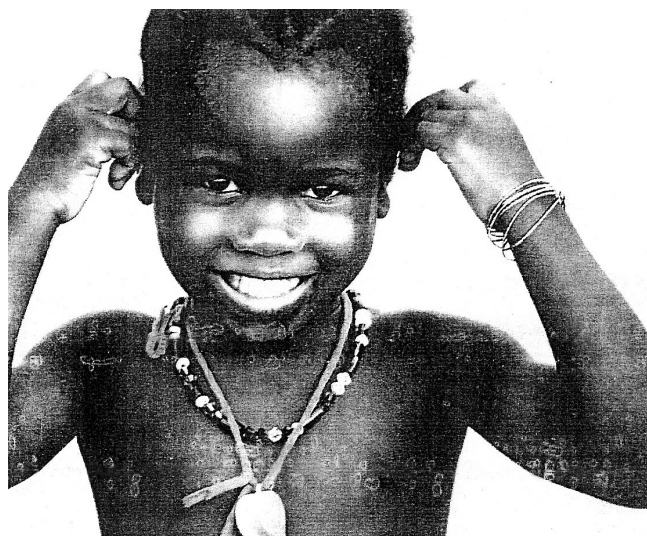
*Za SPOCHAB
jedenatel Stařík*

Z Farní charity

ČERNOUŠEK VÁM DĚKUJE

Milí farníci,

na začátku každého roku uvádíme v Tomáškově přehled finančních darů a komu jsme je zaslali. Tyto peníze vybíráme z naší charitní pokladničky – jsou to vaše příspěvky, které tam vkládáte. Mezi obdarovanými je každý rok i Likvidace Lepřý – která pomáhá lidem nemocným malomocenstvím. Po letošním zaslání peněz jsme dostali krásné poděkování, které nám udělalo velkou radost. Přikládáme jeho kopii, věříme, že i vás potěší.

*MILÍ PŘÁTELÉ Z FARNÍ CHARITY
U SV. TOMÁŠE V BRNĚ!*

*PROSÍME, PŘIJMĚTE NAŠE PODĚKOVÁNÍ ZA VÁŠ PENĚŽNÍ
DAR MALOMOCNÝM (3 000,- Kč), KTERÉ JSOU V PĚČI
SESTRÍČEK A BRATŘÍ MIŠIONÁŘŮ.
DĚKUJEME NAŠEMU PÁNU ZA LÁSKU JEHO DĚTÍ TRPÍCÍM.
TAKOVÝ DAR POMŮŽE MNOHA LIDEM ČI DĚTEM SE VYLÉČIT
A ZASE ZNOVU ZDRAVĚ ŽÍT, HRÁT SI, UČIT SE A DĚLAT
RADOŠT BOHU I LIDEM.*

PÁN BŮH ZAPLAŤ!

LL LIKVIDACE LEPRŮ
Londýská 44
120 00 PRAHA 2

*K SLÁVĚ BOŽÍ!
Jiří Holý, předseda LL*

CO JE NOVÉHO V OBLASTNÍ CHARITĚ BRNO

Oblastní charita Brno zřídila Dobrovolnické centrum, které sídlí v ulici Žižkova 3, 602 00 Brno. Jeho vedoucí Michaela Cyprová nám zaslal dopis popisující podrobně náplň činnosti Centra. Pro rozsah dopisu jej neotiskujeme v Tomáškově, ale je spolu s propagačním letákem k přečtení na naší charitní vývěsce vzadu v kostele.

*Všem vám děkují za spolupráci
dobrovolníci farní charity*

Zamyšlení

Jana Weinbergera

NEPŘIMĚŘENÁ POBOUŘENÍ MUSLIMŮ NA
CITACI VÝROKU BYZANTSKÉHO CÍSAŘE SV.
OTCEM – ISLÁM A 21. STOLETÍ

Muslimský svět opět předvádí svůj obvyklý způsob nesouhlasu s někým, kdo ho otevřeně nepodporuje, nebo s něčím, co se mu nelíbí. Nejde jen o jejich protestní shromáždění, vykřikování nepřátelských a urážlivých hesel, ale jde o pálení křížů, vypalování kostelů a vraždění křesťanů. Stačí tak málo a to, co je pro většinu civilizovaného světa hodnotami nejvyššími, tedy život a svoboda (i svoboda víry a projevu), je muslimy prakticky popíráno a i naše liberální právo by jejich počínání hodnotilo asi jako různé formy vandalství, násilí vůči skupině obyvatel, „náboženský rasismus“ a vraždy. Takové jednání je možné označit za náboženský fanatismus ve jménu Alláha. Muslimové tedy svým zvláštním způsobem sdělují svoji nevoli, i když se sv. Otec ani nezmínil o jejich současných každodenních praktikách, o pogromech zejména v Africe a Asii, kdy násilím vnucují svoji víru jiným národům a kulturám, vypalují vesnice a vraždí domorodé obyvatele jen proto, že to nejsou jejich soukmenovci ve víře. O některých takových násilnostech se jen občas dozvídáme z hromadných sdělovacích prostředků. Ačkoliv se o žádných těchto

aktuálních vraždách a pronásledováních, kterých se muslimové dopouštějí i na křesťanech, sv. Otec nezmínil, přesto se potrefená husa ozvala. Podporovat nebo tolerovat zlo se nevyplácí, s tím máme historické zkušenosti. Provádění „přstrosí politiky“ se nám nemůže vyplatit. Každý ústupek nebo snaha o vstřícný krok je zpravidla brán jako projev slabosti a utvrzení v tom, že oni, muslimové, mají pravdu, stejně tak jako je jejich víra ta jediná pravá, kterou musí dle Koránu šířit po celém světě. Proto si myslím, že fakta a události by se měly označovat pravými jmény i bez ohledu na to, že se to někomu líbí či nelíbí nebo že se diplomati a politikové tváří, zejména v otázce hrubého porušování lidských práv, násilností a vražd prováděných běžně muslimy, jako by se nic nedělo – asi z obav z uzavření kohoutků s naftou nebo z dalších požadavků na EU, aby je více podporovala?

Byzantský císař se na základě zkušeností s expandujícím islámem vyjádřil tak, že šíření víry mečem, tedy násilím, je nehumánní, špatné. Sv. Otec se jen zmínil o tom, že nenásilné obracení na víru, vnucování jiného náboženství, nemá smysl. Opravdová víra musí vyrůstat z vnitřního přesvědčení. Člověk, ať již třeba ateista nebo stoupenec jiného náboženství, může mít na sv. Otce jakýkoliv názor, ale co má být na těchto jeho slovech špatného nebo urážlivého? Od začátků lidské kultury na Zemi jsou výroky nebo citace podobného typu, který uvedl Benedikt XVI., řazeny do oblasti všeobecných vědomostí a poznatků. Když

dnes muslimové reagují násilím na své neporozumění sv. Otcí a požadavky na jeho omluvu, je to škoda. Tito protestující a násilí šířící muslimové jen ukazují, že islám je stále ještě náboženstvím středověku, že nejsou schopni dialogu nejen s jinými náboženstvími, ale ani sami mezi sebou (šíité a sunité). Toto nám svým jednáním zcela jasně sdělují.

PhDr. Jan Weinberger

Cizkrajov

Do cizího kraje, vesničky jménem Cizkrajov, jsme zavítali již v sobotu 1. července. Čekala na nás veliká fara s tlustými zdmi a nádhernými klenbami, což jsme v parných dnech ocenili nejen z hlediska estetického. Moudře jsme si vybrali týden se dvěma volnými dny, a tak se nakonec sešlo sedm rodin s úmyslem projezdit na kole okolí Slavonic a Dačic křížem krázem (nejmenší cyklista měl 5 let a jezdil jako drak). Viděli a zažili jsme toho spoustu – parní vláček a železniční zastávku Kaproun, kde se nachází pomník Jára Cimrmana, neboť právě tam jej vyhodili z vlaku. Každý z nás na něj (na pomník, nikoli na vlak či na Járu Cimrmana) přidal kámen, jak jsme k tomu byli písemně vyzváni. Naši náctiletí se nakonec rozhodli nevykolejit vlak a odstranili kmen stromu, který předtím na koleje pracně položili.

Ke kulturním zážitkům patřil Klášter – nádherný klášterní kostel s nově renovovaným oltářem – druhým nejvyšším v Evropě. Pod tímto chrámem vedou spleť podzemní chodby, kde si někteří promáčeli nohy a jiným zhasla svíčka. Ještě jednou jsme si zahráli na krtky ve Slavonicích, kde má podzemní život podobu organizované prohlídky v předem připraveném odění a rybářských holinkách.

Zajeli jsme si i do Rakouska a projeli tzv. grázlovu stezku – cestu, kde loupil Jan Grassl – známý to loupežník, který se tímto povoláním proslavil již v 9 letech. V Dobersbergu jsme také shlédli národní park s více či méně chráněnými rostlinami a zvířaty. Dobrodružné bylo přenášení kol tam, kde voda podemlela silnici a hnala se přes ni mohutným proudem. Pravda, byl tam zákaz vjezdu, ale domnívali jsme se, že se týká pouze aut.

Večer na nás čekala fotbalová utkání (děti versus rodiče) a různorodé stolní hry vyžadující logické myšlení (pro zasvěcené např. Osadníci z Katanu, Citadela, Sankt Peterburg, Activity a další). Zvláštní skupinku tvořili náctiletí (6 kluků a 1 děvče ve věku 13 – 17 let), kteří na cyklistických výletech trpělivě čekali na mladší i starší. Vynahradili si to přepadem tábora 40. skautského oddílu, kde pobývali jejich sourozenci a další kluci od nás z farnosti spolu s naším kostelníkem Bobem. Nutno uznat, že skauti hlídali velmi dobře, ale podle slov jednoho zúčastněného to byl „fakt dost dobrej přepad“. (mimoходом jeho první).

Celý tento pobyt probíhal v duchu vzájemné tolerance, přátelství i laskavého humoru. Jinak by to ani nešlo, když se sejde skoro 30 lidí ve věkovém rozmezí 3 až 45 let. Poděkování patří všem, kdo připravili program i otci Plhoňovi ze Starého Hobzí, který nám propůjčil faru v důvěře, že mu z ní ještě něco zůstane. (Důvěru jsme nezklamali a po důkladném úklidu předali nablýskanou faru dalšímu turnusu).

A proč o tom všem vlastně psát? Snad jako pozvání pro všechny, kdo se u nás v kostele zatím s nikým neznají a rádi by se seznámili. Mohou začít třeba tím, že v neděli zajdou do farní kavárny a nad kávičkou si popovídají, domluví se, co podniknout, a příští neděli už mohou podávat ruku k pozdravení se slovy: Pokoj tobě.

Farní kavárna je otevřena vždy v neděli od 9 do 12 hod na faře Lidická 6. Kdo se o ní chce dozvědět trochu víc, ať si s chutí přečte následující příspěvek.

Marie Sojka Veselá

Z kavárenského zákulisí

Haló, haló, hlásí se vám kavárenský skřítek zvaný Kafíček se svou kávově voňavou reportáží z farní kavárny. Všichni milí lidičkové, jenž jste kavárny méně znali, našpicujte uši a poslouchejte. Vůbec vás dnes nebudu unavovat popisem nápojového lístku, vůní a chutí a zážitků, které vám nabízí farní kavárna, ale pozvu

vás rovnou do zákulisí – to jest do kuchyňky, kde se všechno připravuje – od kávy až po čaj, čokoládu a jiné lahůdky. Jestli zde čekáte profesionální personál, vezte, že přípravou se každou neděli zabývá několik ochotných farníků, většinou zcela jiného povolání, kteří zajišťují chod kavárny s nevšedním plným nasazením, v jiných kavárnách nevídaným. Každou neděli zde zastihnete jiné dobrovolníky a v jiném počtu.

zdroj: <http://www.grinningplanet.com>

Naprosto ideální stav je, jestliže počet obsluhujících převyšuje počet hostů, protože to se vše stíhá v klidné pohodičce, tento stav však nebývá častý, a proto se stává, že host musí chvíli trpělivě vyčkávat na svou objednávku, čímž získává drahocenný čas pro další pobesedování s přáteli. Jsou-li hosté oproti obsluze v neúnosné přesile, stává se, že některý z farníků – původně host, se dobrovolně a bez nátlaku přidá na stranu obsluhujících a vypomáhá jim, aby došlo k lepšímu vyrovnání sil a každý se dočkal svého lahodného moku. Obsluhující od chvíle, kdy skončí mše o tři čtvrtě na osm, vaří takřka bez oddechu jednu kávu za druhou, případně čokoládu

a jiné. Já, skřítek Kafíček, jim zpoza rohu foukám do kávy tu nejsprávnější kávovou vůni, aby vám, hostům, u nás chutnalo. Obsluha také musí stíhat přijímat objednávky a roznášet nápoje ke správným stolům, neboť leckdo z vás trvá na objednaném pití, přestože by si překvapivě mohl pochutnávat na objednávce svých sousedů. Dalším úkolem služby je chystat talíře pro milovníky sladkostí, ať už s oplatky nebo s perníčky a zároveň stíhat odnášet použité nádobí, aby je pak mohla bleskurychle umývat, utírat a leštit k dalšímu použití. Co oceňuji – že obsluhující farníci vše zvládají s úžasným klidem a jediné křivé slovo mezi nimi nepadne ani ve chvílích největšího náporu. Před polednem přestane umdlévající obsluha přijímat objednávky a začne uklízet nádobí (samozřejmě už zase čisté), přívětivě, avšak jednoznačně upozorní zbývající hosty na blízkost zavírací hodiny, poklidí židle i stoly, vytře podlahu a hladově utíká domů chystat oběd. Já pak mohu konečně v klidu v liduprázdné kavárně se svými kamarády – skřítky Čajíčkem, Čokoládkem, Džusíkem, Sprajtíkem, Kokakolíkem, Perníčkem i Oplatíkem začít hrát oblíbený hokej s brčkem, jakožto hokejkou, a kávových zrnkem, jakožto pukem. V týdnu nás ještě vyruší pilní zásobovači, kteří doplňují chybějící zásoby v kavárně, aby bylo další neděli co popíjet a co mlsat, a poté je pohodička až do příští neděle, kdy opět začne pořádný kavárenský kolotoč. Někdy se s ostatními skřítky sázíme, kdo bude mít další službu, a sem tam to i uhodnu. Možná jste teď

zvědaví, jak my skřítki vlastně vypadáme. Zkuste se jednou správně posadit, přimhouřit oči tak akorát a třeba nás uvidíte. Zatím vám přeji hezkou neděli.

Jarka Cýrusová

zdroj: <http://www.grinningplanet.com>

Příběh

Brigita se zařadila do houfu lidí vycházejících z kostela. Ještě pár úsměvů na známé i neznámé tváře, případně nevšimavost jiných, kteří už hlavně chtějí být venku. Před kostelem postávají obvyklé skupinky – po devítce jich bývá nejvíc. Dav lidí se rozděluje na tramvajospěchovce, skupinkáře a bezprizorní. Brigita se zastavila kousek ode dveří a přehlédla pátravě, kde koho zná a s kým by ráda mluvila. V té chvíli ji napadlo, co vlastně určuje přitažlivost lidskou. Proč někdo druhé přitahuje tak, že jej rádi vidí a je o něho stále zájem a jiný buď odchází nepovšimnut, nebo popochází od skupinky ke skupince a je rád, jestliže s ním někdo prohodí pár slov? Jaká síla vyzařuje z těch „zajímavějších“? Co je důležité, aby byl někdo pro druhé z kostela zajímavý? Je

i tady snad určující krása, úspěšnost v životě, vědomosti, sportovní zdatnost nebo sebedůvěra? Zajímá někoho laskavost či duševní hlubiny druhých, i když jsou třeba málo smělí či méně úspěšní a nejsou třeba tak docela „v pohodě“? Je v církvi místo pro slabé, nebo mají i tady silní navrch?

„Proč nejdeš za náma,“ vytrhl Brigitu ze zamyšlení Norbertův hlas. Brigita se přidala k nejbližší skupince. „Další chytrá hlava do pečiva,“ komentoval její příchod Tomáš. „Právě vymýšlíme, jaký by byl nejlepší dárek pro kaplana Vojtu od nás k narozeninám. On přece vždycky říká, že nic nepotřebuje než modlitbu a pomoc v kostele, ale něco mu určitě dáme,“ rozvíjel celou věc Ondra. „Katka navrhuje knížku, Honza zase CD s gregoriánským chorálem, ale to je takové otřepané. Co ty?“ zajímal se Norbert. Brigita potřásla hlavou: „Moje babička znala jednu sestřičku ze

Slovenska a ta vždycky svatému Otci k narozeninám posílala 'kyticí' růženců. Lidé to o ní věděli, vždycky jí přišli nahlásit, kolik růženců se pomodlí oni, sestřička k tomu přidala své a potom růžence poslala sv. Otci – bylo jich na tisíce. Jednou se dostala do Říma a zažila šťastnou chvíli, kdy jí sv. Otec za růžence děkoval a dodal, že mu dodávají sílu.“ „Dobrý nápad,“ zareagoval Tomáš, „tak kolik růžence mám komu napsat?“

Jarka Cýrusová

Inzerce

Milí čtenáři Tomáška,

obracíme se na vás touto cestou s prosbou o pomoc při tvorbě našeho farního zpravodaje. Jedná se zejména o oblíbenou rubriku »**Bystré hlavy**«, která v každém čísle přináší různé rébusy a křížovky pro malé i velké. Pokud máte pocit, že byste mohli jednou měsíčně obětovat trochu svého času a přispět tak svojí trochou do mlýna, nebojte se a dejte nám o sobě vědět. Jelikož se scházíme nepravidelně, je nejlepší se s kýmkoliv z nás setkat například v neděli před kostelem po „deváté“ nebo nám napsat na e-mailovou adresu, která je uvedena na zadní straně každého vydání.

*Na Vaše reakce
těší se ☺ redakce*

Pro bystré hlavy

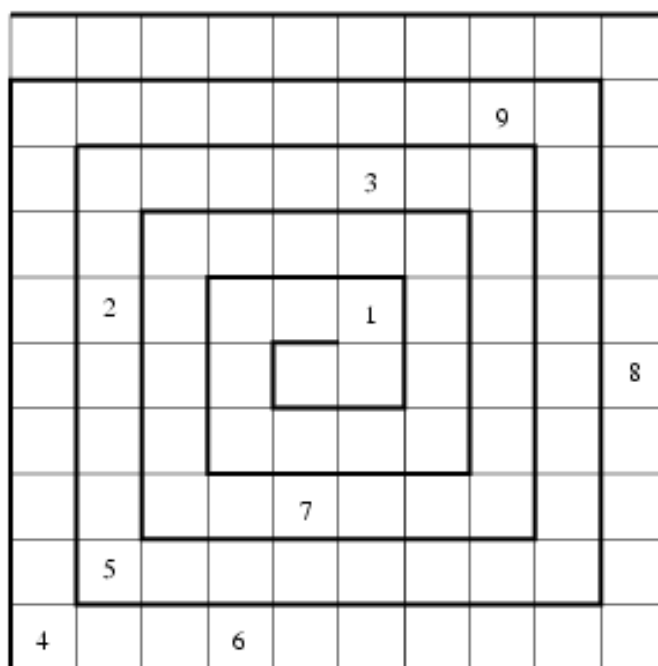
Máte rádi zvířátka?

Milé bystré hlavy!

Po prázdninách mám pro vás velice snadný úkol. Pokud vyluštíte od středu všechna políčka (jednotlivá slova budete psát hezky za sebe), v tajence vám vyjde zvířátko. Tak veselé luštění!

(CH = 1 písmeno)

Katka Scampi Keprtová

Postupně vpisujte slova podle této nápovědy:

- Křemílek a (9 písmen)
- Zvětšovací sklo (4 písmena)
- Zmenšená zeměkoule (6 písmen)
- Požárník (5 písmen)
- Perníková (8 písmen)
- Střevíc (4 písmena)
- Kanál (5 písmen)
- Soubor map (5 písmen)
- Šlápěj (5 písmen)
- Zvíře s dlouhýma ušima (5 písmen)
- Sourozenec (6 písmen)
- Hračka pro miminko (9 písmen)
- Čistí komíny (7 písmen)
- ZOO (17 písmen)
- Plavidlo z klád (3 písmena)
- Ludolfovo číslo (2 písmena)

Splácení oprav sakristie kostela sv. Tomáše

stav ke 4. 9. 2006

VYÚČTOVÁNÍ NÁKLADŮ

rok 2004

⇒ kanalizace a vodovodní přípojka 1.316.589,80

rok 2005

⇒ projekty, stavební a restaurátorské práce, nová okna 1.446.735,80

rok 2006

⇒ stavební a truhlářské práce, alarm, osvětlení, ozvučení a TV 1.960.872,80

celková cena rekonstrukce 4.724.198,40

.....

VYÚČTOVÁNÍ FINANČNÍCH ZDROJŮ

půjčky od jednotlivců (splatné do 31. 12. 2008) 510.000,-

dotace jihomoravského kraje 200.000,-

úvěr od Volksbank, a. s. (splatný do 31. 12. 2010) 2.000.000,-

v dubnu 06 doplaceno z běžného účtu farnosti 1.156.898,40

mimořádné sbírky na rekonstrukci 1.093.900,-

celkové finanční zdroje 4.960.798,40

SPLACENO

stavebním firmám (splaceno v dubnu '06) 4.724.198,40

splátky úvěru od Volksbank a. s. 300.000,-

ZBÝVÁ SPLATIT

jednotlivcům 510.000,-

úvěr od Volksbank a. s. 1.800.000,-

Celkem 2.310.000,-

.....

Do našeho kostela chodí v neděli průměrně 1 200 lidí (nepočítám děti). Kdyby každý dal 100 Kč, vybrali bychom za jednu neděli 120 000 Kč. Sto korun jednou za měsíc přece není tak moc – prostě nepůjdu jednou do kina nebo si odpustím večeři v oblíbené hospůdce a hned mám stokorunu, kterou můžu darovat při sbírce v kostele. Zkuste to a uvidíte, že to jde.

Váš kostelník